

Folkerepræsentanter gældende, uanset Folke- eller Aftagen, ligesaa gældende som om det Tal, der vilde udfomme ved at dividere 14,000 ind i Landets daværende Indvaanerantal, havde været angivet i Stedet for at det angaves ved et Forholdstal, medens det derimod var indlysende, at ved Vedtagelsen af en ny Grundlov maatte Forholdstallet nødvendigvis gælde overfor den i Djeblippet værende Folkemængde. Lod man derfor Forholdstallet uforandret, maatte der samtidig med den gennemførte Grundlovs Emanation oprettes et større Antal ny Valgkredse. Dette vilde man ikke — formentlig fordi man ansaa Folketingsmedlemmernes Antal for rigeligt i Forhold til Landets Størrelse og Folkemængde, i hvilken Henseende skal bemærkes, at Antallet af det franske Deputeretkammers Medlemmer svarer til Forholdet af omtrent 70,000 Indvaanere, medens den tyffe Nigsdag tæller omtrent et Medlem for hver 100,000 Indvaanere — og man valgte derfor at forhøje Forholdstallet fra 14 til 16,000. Ganske vist vilde det have været heldigere og have afværget ethvert Tvivlsmaal om Bestemmelsens rette Forstaaelse, dersom man i 1866 havde ombyttet Forholdstallet med det eksakte Tal „102“; men denne Undlæelse skyldes vistnok en ganske naturlig Bestræbelse for at indskrænke Forandringerne til det mindst mulige, ligesom Pietetsfølelsen mod den oprindelige Grundlov stærkt maatte opfordre til, kun med nænsom Haand at foretage de allermeget nødvendige Rettelser i dens gamle Tekst, og det vil fra dette Synspunkt være let forstaaeligt, at man ved Revisionen begrænsede sig til at forhøje Forholdstallet, saa meget mere forstaaeligt som denne Forhøjelse maatte forekomme Revisionisterne fuldtommen tilstrækkelig, al den Stund, der i de forud forløbne 17 Aar ikke var gjort et eneste Forsøg paa i Kraft af det da givne Forholdstal „14,000“ at saa oprettet flere Valgkredse, uagtet det stigende Folketal med en lignende Fortolkning som den, der nu søges gjort gældende,

Udvalgenes Betænkninger.

vilde have kunnet fordre over en halv Snes ny Valgkredse, og det ligger heller neppe uden for Mulighedernes Grænse, at man ved en ny Grundlovsrevision vilde bære sig ad paa lignende Maade og forandre Forholdstallet til det Tal, der vilde udfomme, naar 102 divideres ind i Folketallet til den givne Tid.

Det vil saaledes ses, at hverken Grundlovgiverne fra 1849 eller Grundlovsrevisionisterne fra 1866 ere gaaede ud fra den Forudsætning, at § 32's Begyndelsespaasus: „Antallet af Folketingets Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af et Medlem til 14,000 (16,000) Indvaanere“, indeholdt et Paabud om, at Valgkredsene skulle have et saa vidt muligt lige Indbyggerantal, eller at Valgkredsene skulle forøges i samme Forhold, som Befolkningen vokser; thi hverken fra første Færd eller senere har man, som foran paavist, holdt sig et saadant Paabud efterrettelig, og man vil dog vistnok med Udvalgets Mindretal være enig i, at det vilde være høist mærkeligt, hartad utæneligt, om man i næsten et halvt Aarhundrede under væslende Regeringer og med gentagende fornærede Kamre har siddet et Grundlovsbud overhørigt, hvis et saadant virkeligt eksisterede, hvad Mindretallet rigtignok af de foranførte Grunde tror bestemt at kunne benægte, gaaende ud fra, at Budet om, at der skal være lige saa mange Valgkredse, som Landet til enhver Tid tæller 16,000 Mennesker, og at disse Kredse hver for sig tælle omtrent lige mange Individuer, kun er naaet og opstaaet igennem en af disse Grundlovsfortolkninger, der mere tage Hensyn til egne Ønsker end Grundlovgivernes.

Men selv om en saadan Fortolkning skulde være langt mere begrundet, end her antages, vilde Mindretallet dog aldrig kunne gaa med til at indføre dens Konsekvenser i Livet, dertil ere de for indgribende, for farlige og for omvæltende; 1) for indgribende — fordi en sig paa denne Fortolkning støttende Lov vilde staa fast, at Antallet af Folketingets Medlemmer skulde